

URZĄD MIASTA
BOLESŁAWIEC
wci: 2004 -10- 04
REFERAT
ORGANÓW GMINY MIEJSKIEJ

SP
m. Stankowski
m. T. Wejta
05.10.2004.

Wrocław, dnia 4 września 2004 r.

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
PN.II.0911-13A/04

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) stwierdzam nieważność § 3 ust. 4 i § 6 uchwały nr XXIII/227/04 Rady Miasta Bolesławiec z dnia 8 września 2004 r. w sprawie nadania statutu Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w Bolesławcu.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 8 września 2004 r. Rada Miasta Bolesławiec podjęła m. in. uchwałę w sprawie nadania statutu Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w Bolesławcu.

W toku badania legalności uchwały organ nadzoru stwierdził, iż § 3 ust. 4 uchwały w sposób istotny narusza art. 18 ust. 6 ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r., nr 15, poz. 148 z późn. zm.) oraz § 118 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” zaś § 6 uchwały istotnie narusza ustawy art. 106 ust. 1 i art. 110 ust. 7 o pomocy społecznej oraz § 118 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”.

Przedmiotową uchwałą nr XXIII/227/04 Rada Miasta Bolesławiec nadała statut Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w Bolesławcu.

W § 3 ust. 4 uchwały Rada uchwaliła następujący zapis: „Podstawa gospodarki finansowej Ośrodka jest roczny plan dochodów i wydatków”. Zaś art. 18 ust. 6 ustawy o finansach publicznych mówi, iż: „Podstawą gospodarki finansowej jednostki budżetowej jest plan dochodów i wydatków, zwany dalej „planem finansowym”. Powyższy zapis uchwały Rady Miasta Bolesławiec jest więc istotnym naruszeniem prawa. Należy podkreślić, iż powtórzenie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy gminne jest niezgodne z zasadami legislacji, jako zbędne, dezinformujące i mogące prowadzić do sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji przepisów. Zgodnie z § 118 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” w akcie prawa miejscowego nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych.

W § 6 uchwały Rada zapisała, że: „1. Świadczenia, za wyjątkiem pracy socjalnej, przyznaje się świadczeniobiorcy na podstawie decyzji wydanej przez Dyrektora Ośrodka. 2. Odwołanie od decyzji Dyrektora Ośrodka dotyczące zadań własnych i zleconych wnosi się do właściwego Samorządowego Kolegium Odwoławczego jako organu II instancji”. Zapis ust. 1 § 6 jest powtórzeniem art. 106 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej: „Przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej” i art. 110 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej „Wójt (burmistrz, prezydent miasta) udziela kierownikowi ośrodka pomocy społecznej upoważnienia do wydawania decyzji administracyjnych w indywidualnych sprawach z zakresu pomocy społecznej należących do właściwości gminy”. Ustawodawca już sam określił, kto i w jakiej formie przyznaje świadczenia z pomocy społecznej i nie ma podstawy do ponownej regulacji tych zagadnień. Zaś zapis ust. 2 § 6 uchwały to powtórzenie art. 17 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000, nr 98, poz. 1071 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego. Cytowane przepisy, wraz z art. 88 – 93 Konstytucji, stanowią normatywnie określenie źródeł prawa. Źródła te nie mają jednakowej mocy prawnej tworząc swoistą hierarchię. W ramach tej hierarchii ustawa ma pierwszeństwo przed aktami normatywnymi stanowionymi przez organy samorządu terytorialnego zaś materia uregulowana w samej ustawie nie może być regulowana w akcie prawa miejscowego. Inaczej mówiąc niedopuszczalne jest powtarzanie w uchwałach organów gminy uregulowań ustawowych. Powtórzenie za ustawą określonej regulacji stanowi istotne naruszenie prawa. Tym bardziej za istotne naruszenie prawa należy traktować nieprecyzyjne lub częściowe powtórzenie regulacji ustawowej.

Zgodnie z § 118 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” w akcie prawa miejscowego nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych. Podobne poglądy był wyrażany w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (por. wyrok NSA z 16 czerwca 1992 r. sygn. akt. II SA 99/92, ONSA 1993/2, poz. 44, wyrok NSA z dnia 20 sierpnia 1996 r. sygn. akt SA/Wr 2761/95 – nie publikowany; wyrok NSA z 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98 OSS 2000/1/17) oraz Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu do wyroku z dnia 6 kwietnia 2001 r. (nr sygn. II RN 87/00, opubl. w OSN z 2001 r, nr 24, poz. 704).

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga, za pośrednictwem organu nadzoru Wojewody Dolnośląskiego, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI

Stanisław Lipiński